

In de veertigdagentijd laat Jesaja ons het verschil zien tussen dragen en gedragen worden – hoofdstuk 46.
We zongen uit Psalm 68:7, 81:5,7,8, Gezang 184:1,3,5 en 296, EL 221 en Opwekking 581

*Bel is gebroken, Nebo ligt geveld.
Eens droegen jullie hen plechtig rond.*

Bel en Nebo zijn Babylonische goden (we horen hun namen terug in Bel-sassar en Nebu-kadnezar). In veel godsdiensten is men gewend de goden in processie rond te dragen. Maar eigenlijk de hele dag met zich mee te dragen. Want zo'n dood beeld beweegt uit zichzelf natuurlijk niet en je hebt hem wel graag bij je – dat is namelijk de reden waarom je hem gemaakt hebt: dat je hem kunt zien. De keerzijde is wel dat gedraag: daar word je doodmoe van.

Tjonge, is dat dan niet jezelf vreselijk voor de gek houden? Wij moderne Europeanen zouden zoiets nooit doen! Zelf goden maken en die nog rond dragen ook. Alleen, hoe komt het dan dat iedereen in Europa zo moe is? Dat komt toch niet ineens door de vluchtelingen? Als wij niets met ons mee dragen, waarom slapen we dan zo slecht en hebben we zo'n last van onze nek en schouders? Wat vult dan zo zwaar ons hoofd en onze agenda?

Net of er toch iets op ons drukt. Of we toch iets dragen. Zware bankdirecteuren bijvoorbeeld. Of ons werk. De primitieve heidenen verbonden hun identiteit en vertrouwen aan zelf gemaakte goden. Wij intelligente westerlingen: alles wat ons op onze nek zit, hebben we er zelf op gelegd. Daar tanken wij vertrouwen uit. Prestaties. Relaties. Bemoeienis en inspanning. Alles kan een zelfgemaakte god worden.

Goddank zijn er kruispunten. Crisismomenten. Dan worden de eigen maaksels even opgelicht en misschien zelfs afgevoerd – zoals met Bel en Nebo gebeurde. Het nieuwe wereldrijk Assur voerde de zwaargewichten af met lastdieren – arme beesten.

En wat komt er dan voor in de plaats?
Voor de Joden in Babel: hun eigen God komt weer in beeld!
Maar, legt Hij dan geen zware lasten op? Is geloven in Hem niet neerdrakkend?

Sinds de baarmoeder heb Ik jullie gedragen, zegt Hij. Tot in je ouderdom zal Ik je dragen. Ik met veel nadruk, wel vijf keer in vers 4. Wat een hartstocht! Nu mag Ik weer!

Je ziet de Vader die zijn kind draagt. Je ziet Jezus die de wereld draagt. Zelfs, of juist als Hij wordt afgevoerd, wórd Hij niet gedraag maar dráágt Hij. Zo anders dan de afgoden, die weg gesjouwd worden. Hij draagt ons leven dag aan dag.

1. Was er iets in deze Keek wat je raakte?
2. Dragen of gedragen worden – in hoeverre kun je hiermee het onderscheid aangeven tussen het geloof in Jezus en andere religies?
3. Praat eens door over neklachten en kleingeloof.
4. Aäron maakte een gouden kalf en zei: "Dit is jullie god die je uit Egypte geleid heeft." (Exodus 32) Later deed koning Jerobeam precies hetzelfde. Ook Gods eigen volk heeft de neiging te drágen.
 - a. Hoe verklaar je dat?
 - b. Maakt het verschil dat Aäron en Jerobeam zeggen dat dit niet een ándere god is?
5. Die nadruk van God op 'Ik': betekent dat dat wij elkáár niet kunnen dragen? Of troosten (Jes.51:12)?
6. Waaruit blijkt nu eigenlijk dat God je draagt?
 - a. Weet je voorbeelden uit de bijbel?
 - b. Draagt Hij vooral op moeilijke momenten?